

A Föld újjászületése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 65:17-25; 66

„Mert én új eget, és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe” (Ézs 65:17, RÚF).

Egy tizenkét éves fiú elolvasott egy csillagászatról szóló könyvet, és másnap nem akart iskolába menni. Az édesanyja elvitte a családorvoshoz, aki megkérdezte: „Billy, mi a baj? Miért nem akarsz tanulni vagy iskolába menni többet?”

„Azért doktornő - felelte fiú -, mert a csillagászati könyvben olvastam, hogy a nap majd kiég, a földön pedig minden élet megszűnik. Semminek nem látom értelmét, végül minden el fog pusztulni.”

Az édesanyja hisztérikusan kiabálta: „Ne is törődj ezzel! Ne is törődj ezzel!”

Az orvos elmosolyodott. „Billy, nem kell emiatt aggódnod - mondta -, mert mire ez bekövetkezik, már mindannyian régen halottak leszünk!”

Természetesen éppen ez az egyik probléma: végül úgyis mind meghalunk. Szerencsére nem kell halállal végződnie az életünknek! Épp ellenkezőleg! Isten életet kínál nekünk, örök életet, az újjáteremtett világban.

ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD (ÉZS 65:17-25)

Olvassuk el Ézs 65:17-25 szakaszát! Milyen helyreállítást ígér itt az Úr?

Isten új teremtést és kezdetet ígér a következő szavakkal: „Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe” (Ézs 65:17, RÚF). Azt ígéri, hogy „Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömré” (Ézs 65:18, RÚF). Abban a városban nem lesz többé sírás (Ézs 65:19). Az emberek általában jóval tovább élnek majd száz évnél, mielőtt meghalnának (Ézs 65:20). Munkájuk és gyermekeik megmaradnak, és örömmük telik bennük (Ézs 65:21-23). Isten már azelőtt válaszol nekik, hogy hozzá kiáltanak (Ézs 65:24).

Ez igen szép kép, de miért nem így képzeljük el a végső helyreállítást, a végső reménységet?

Eddig azt látjuk, hogy az emberek sokáig élnek háborítatlanul az ígért földjén. Ám ha tovább is élnek, még mindig meghalnak. Hol van a természet alapvető átváltozása, amire az új ég és az új föld teremtése után számítnak? A következő versben azonban ez áll: „A farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki - mondja az Úr” (Ézs 65:25, RÚF). Az oroszlánokhoz hasonló húsevő állatoknak több kell a vegetáriánus főzőtanfolyamoknál, hogy növényevőkké váljanak. Újjáteremtés szükséges ahhoz, hogy a világ visszaállhasson az eredeti ideális állapotába, amilyen azelőtt volt, hogy az Édenben felütötte a fejét a bűn. Itt *Ézsaiás próféta könyve* 65. fejezetében Isten folyamatként mutatja be az új ég és az új föld teremtését, olyan lépések sorozataként, ami Jeruzsálem újjáteremtésével kezdődik. Vessük össze *Ézsaiás próféta könyve* 11. fejezetével, ahol a Messiás igazságot hoz (Ézs 11:1-5)! Végül pedig béke lesz Isten világszéles szentségének hegyén. A 11. fejezetben használt képvilág nagyban hasonlít arra, ami a 65. fejezetben található: „Akkor majd a farkas a báránnyal lakik... az oroszlán és a hizott marha együtt lesznek” (Ézs 11:6-7, RÚF). Bár Isten szentségének hegye a jeruzsálemi Sion hegygel kezdődik, az csak az előképe, a jelképe annak, amit az Úr ígér megváltott népének az új világban.

Tegyük fel, hogy a legtöbben hatvan, hetven, kilencven vagy száz évnél is tovább, akár egymillió évig élünk! Miért nem oldaná meg még ez sem az emberiség alapvető problémáját? Miért van az, hogy egyedül az örök élet a válasz a legmélyebb emberi szükségleteinkre?

ISTEN „MÁGNESE” (Ézs 66:1-19)

Olvassuk el Ézs 66:1-19 szakaszát! Mi az alapvető üzenete ennek a résznek, ha gondolunk arra a korra, amelyben a próféta írt?

A prófétán keresztül Isten megismétli a kérést és figyelmeztetést, ami az egész könyvet áthatja: az Úr megmenti és helyreállítja az alázasokat, akik rettegnek a beszéde hallatán (Ézs 66:2, 5). Ézs 40:1 verséhez hasonlóan itt is megvigasztalja őket (Ézs 66:13). Viszont az ellene lázadókat elpusztítja. Közéjük tartoznak a rituális képmutatók, akiknek az áldozatát elutasítja (Ézs 66:3-4; vö. Ézs 1:10-15), illetve azok, akik gyűlölik és megvetik hűségeseit (Ézs 66:5). Azokat is ide sorolhatjuk, akik szörnyű pogány szokásokat követnek (Ézs 66:17), és ez megesett még a jeruzsálemi templomban is (Ez 8:7-12).

Fordítsuk a figyelmünket Ézs 66:3 versére! Mit mond ez az igevers? Milyen lelki elvek jelennek itt meg? Hogyan fejezhetnénk ki ugyanezt a gondolatot a mai kereszténység és istentisztelet összefüggésében?

Miként vonzza Isten mágnesként a népeket magához (Ézs 66:18-19)?

Miután Isten elpusztította az ellenségeit, felfedi a dicsőségét (Ézs 66:14-17) és mágnesként vonzza az embereket Jeruzsálembe (vö. Ézs 2:2-4). „Jelet” (RÚF) állít fel közöttük, amit itt nem árul el, hogy mi lesz, de valószínűleg az Ézsaiás által említett utolsó jelre utal: Isten örömet és békességet biztosít népének, helyreállítja a földjüket (Ézs 55:12-13). Az Úr megmutatja dicsőségét a pusztítás után népe helyreállításával, ez a vele való kapcsolat rendeződésének a jele, mint ahogyan az özönvíz után Noénak adta a szivárvány jelét (1Móz 9:13-17).

Olvassuk el Ézs 66:5 versét! Mit jelent rettegni a beszéde hallatán? Miért akarná az Úr, hogy rettegjünk ettől? Mit árul el a szívünk állapotáról, ha nem tesszük?

MISSZIONÁRIUSOK ÉS ISTENTISZTELETI VEZETŐK (Ézs 66:19-21)

Mit jelent az, hogy a túlélők különféle nemzetekből származó embereket visznek ajándékkal az Úrnak (Ézs 66:19-20)?

A pusztítás túlélőit Isten elküldi a világ végére, azokhoz, akik nem ismerték Őt, hogy hírül vigyék „*dicsőségemet a népeknek*” (Ézs 66:19, RÚF). Ez az Ószövetség egyik legegységesebb missziós üzenete. Más szóval, nemcsak hívják az embereket a héber népekhez, hanem a héber népek közül is lesznek, akik elmennek más nemzetekhez és az igaz Istenről tanítják őket – ezt a gondolatot az Újszövetség kifejezetten tárgyalja. Ugyan létezett zsidó missziós tevékenység a fogságból való hazatérés és Krisztus ideje között (Mt 23:15), de a korai keresztények voltak azok, akik gyorsan és óriási léptékben terjesztették az evangéliumot (Kol 1:23).

Az izraelitákhoz hasonlóan, akik gabonájukból vittek áldozatot az Úrnak a templomba, a misszionáriusok is ajándékkal térnek vissza. Elhozzák Istennek „*minden testvéreiteket minden népek közül*” (Ézs 66:20). A gabona-áldozatok vérontás nélküli áldozatok voltak, ez a kép az Úr elé vitt megtérőket „élő áldozatként” mutatja be (vö. Róm 12:1). Embereket is lehetett Istennek szánt áldozatnak tekinteni, hiszen gondoljunk csak arra, hogy korábban a lévitákat felajánlották „*mint Izrael fiai felmutatott áldozatát az Úrnak, hogy ők végezzék az Úr szolgálatát*” (4Móz 8:11, RÚF)!

Mi a jelentősége annak, hogy Isten megígérte: „*ezek közül is választok papokat és lévitákat*” (Ézs 66:21, RÚF)?

A 21. versben az „*ezek*” szó az előtte levő versben az „*összes nép*” között levő testvéreikre vonatkozik. Pogányok, akik közül istentiszteleti vezetőket választ ki Isten a papok és léviták mellé. Forradalmi változás! Korábban az Úr kizárólag Áron leszármazottait hatalmazta fel arra, hogy papok legyenek, és csak Lévi törzsének többi tagjai segíthettek nekik. Pogányok nem válhattak a szó valós értelmében Áron vagy Lévi leszármazottaivá, de Isten majd közülük is felhatalmaz némelyeket erre a szolgálatra, ami korábban még a legtöbb zsidó számára is tiltott terület volt.

Olvassuk el 1Pt 2:9-10 szakaszát! Kinek írt Péter? Mit mondott? Milyen üzenetet közvetít nekünk, a mai „szent nemzetnek”? Vajon mi jobban állunk, mint az eredeti nép (2Móz 19:6)?

A HÍVŐK KÖZÖSSÉGE (ÉZS 66:21)

Izrael „*papok birodalma és szent nép*” volt (2Móz 19:6), és a papok egy csoportját elkülönítették, hogy istentiszteleti vezetőkként képviseljék őket. A jövőben viszont pogányok is lehetnek ilyen vezetők (Ézs 66:21).

Hogyan hat a hívők új közösségére ez a változás (lásd Mt 28:19; ApCsel 26:20; Gal 3:28; Kol 3:11; 1Tim 3:16)?

Isten „új világrendjében” a pogányok nemcsak csatlakozni fognak Isten népéhez, hanem egyenrangú társai lesznek a zsidóknak a hívők közösségében, amely „*királyi papság*” lesz. Így gyakorlatilag fölöslegessé válik a zsidók és a pogányok megkülönböztetése.

Mikor teljesedett be Ézsaiás prófécija?

„*Nincs zsidó, sem görög... mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök*” (Gal 3:28-29) - hirdette Pál, a pogányok apostola.

Nem önelégült felsőbbrendűségi érzésre ösztönöz az, hogy az ígéret örökösei és így a „*szent papság*” tagjai lehetnek. Inkább arra utal, hogy a zsidókkal együtt hirdethetik „*Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” (1Pt 2:9; vö. Ézs 66:19).

A pogányok felemelkedése nem jogosította fel a zsidókat arra, hogy panaszkodjanak, mintha Isten igazságtalanul adná nekik is ugyanazt a jutalmat. Ugyanakkor a pogányok sem bánhattak tiszteletlenül zsidó testvéreikkel, ahogyan a nap későbbi részében felvett munkások sem nézhették le azokat, akik előbb álltak munkába (lásd Mt 20:1-16). Isten először a zsidókra bízta a beszédét (Róm 3:2), hogy ők legyenek kinyilatkoztatásának csatornáit. Pál ezt írta a pogányoknak: „*Ha azonban az ágak közül egyesek kitértek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének éltető nedvéből részesültél, ne dicsekedj az ágakkal szemben*” (Róm 11:17-18, RÚF).

A kereszt és az evangéliumi misszióparancs fényében miért utálatos Isten szemében mindenféle lelki, etnikai vagy politikai felsőbbrendűség képze? Tartsunk önvizsgálatot! Vajon felsőbbrendűnek tartjuk magunkat lelki vagy etnikai téren másoknál? Ha igen, akkor meg kell térnünk!

**„MEGMARADNAK UTÓDAITOK ÉS A NEVETEK IS”
(ÉZS 66:22-24, ÚRK)**

Olvassuk el Ézs 66:22 versét! Mit üzen nekünk ez az igevers? Milyen reményt találunk benne?

Ézsaiás próféta könyve egyik legcsodálatosabb ígérését Ézs 66:22 versében találjuk. Olvassuk el figyelmesen! Az új égen és földön örökre megmaradnak az utódaink, mint ahogyan a nevünk is. Többé nem fogja senki kitörölni, levágni, kiszedni vagy gyökerestül kihúzni. Ez az örök élet ígérete az újjáteremtett világban, ahol nem lesz bűn, halál, szenvedés. Új ég és új föld lesz, végleg, teljes mértékben beteljesedik minden, amiben keresztényként hiszünk, Krisztusnak a kereszten, értünk vállalt áldozatának köszönhetően.

Miért említi Ézs 66:23 verse az újhholdat (RÚF) és a szombatot az új égről és az új földről szóló leírásban?

Többféleképpen is megvizsgálhatjuk ezt a nehéz szöveget, de közelítsük meg így: Isten az áldozati rendszer léte előtt teremtette meg a szombatot (1Móz 2:2-3). A szombatünneplés része volt a szertartási rendnek, de nem függött attól. Ezért megszakítás nélkül folytatódik a helyreállítás időszakán át egészen az új földig. A Bibliában nincs arra utaló jel, hogy az áldozati rendszer mellett szabályos istentiszteleti napnak tekintették volna az újhholdat. Elképzelhető azonban, hogy majd az új földön ezek is istentiszteleti napok lesznek (nem feltétlenül a heti szombathoz hasonló pihenőnapok), talán az élet fájának havonkénti ciklusához illeszkedve (Jel 22:2). Bármit is jelentsen pontosan Ézs 66:23 szakasza, a lényege az, hogy Isten népe az egész örökkévalóságon át imádja majd Őt.

Vajon miért végződik *Ézsaiás próféta könyve* azzal a komor képpel, hogy a megváltottak letekintenek a lázadók holttesteire, akiket Isten elpusztított (Ézs 66:24)?

Ézsaiás próféta könyve kora társadalmának szánt felrázó figyelmeztetésként bemutatja az ellentétet a babiloni pusztítás hűséges túlélői és a pusztulásra jutó lázadók között. Nincs itt szó örökké tartó kínlódásról. A lázadók meghalnak, „tűz” végez velük, a pusztítás lángja pedig akkor alsziki ki, amikor elvégezte feladatát, hogy elkezdődhessen Jeruzsálem újjáteremtése. Nem lesz többé sírás vagy fájdalom, „mert az első elmúltak” (Jel 21:1-4; vö. Ézs 65:17-19). Új, örök életet kapnak mindazok, akiket Isten megváltott a földről.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezete, 565-578. o.

„És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfajukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

»Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülő, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké« (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 577-578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Keresztény hitünknek miért alapvető része az örök élet ígérete az új földön? Mi értelme lenne a hitünknek máskülönben?
- 2) Olvassuk el 2Pt 3:10-14 szakaszát! Hogyan tükrözik ezek a versek ugyanazt a gondolatot, amit *Ézsaiás próféta könyve* 66. fejezete mutat be?

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás látomása hatalmas ívű. Isten nemcsak megtisztítja és helyreállítja a hívők közösségét, hanem ki is szélesíti annak határait, hogy minden nemzetet befogadhasson. A nép újjáteremtése után a Földet is újjáteremti az Úr, ahol a jelenléte végső vigaszt kínál majd a gyermekeinek.

ISTEN TERVE CÉLBA ÉR

„Nem hallatik többé erőszaktétele földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget... És néped mind igaz lesz, és a földet mindörökké birják” (Ézs 60:18-21).

„Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemenek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sától és kísértéseitől. »Nyugszik, csöndes az egész föld. (Az igazak) ujjongva énekelnek« (Ézs 14:7). A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben.

»Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala« (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsöpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti. A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait...

Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, »megtaláltatott«. »Így szól az Úr... aki alkotó a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotó« (Ézs 45:18). Ez volt Isten eredeti szándéka a föld megteremtésével. Ez a terv most valóra vált; a földet örökké a megváltottak fogják lakni...

Krisztus - amint tanítványainak ígérte - azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számunkra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyekről...

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten ellefejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani és erónket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 574-577. o.).